Σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύτηκε πρόσφατα στη Μεγάλη Βρετανία, μόνο ένας στους τέσσερις Βρετανούς θεωρεί ότι η χώρα βιώνει ήδη τις επιπτώσεις από τις κλιματικές αλλαγές. Το Υπουργείο Ενέργειας της Μεγάλης Βρετανίας υποστηρίζει ότι το κοινό δεν γνωρίζει τι προκαλεί την κλιματική αλλαγή και ποιες είναι οι επιπτώσεις της.

Η είδηση μού θύμισε μια προσωπική εμπειρία πριν δυο χρόνια στο Βερολίνο, όταν συζητώντας γι' αυτό το θέμα με Έλληνες και Γερμανούς που ζουν μόνιμα στη Γερμανική πρωτεύουσα, όλοι υποστήριζαν ότι *«η άνοδος της θερμοκρασίας της γης είναι πιθανόν ένας μύθος, αφού εμείς*

στο Βερολίνο κρυώνουμε και τώρα πολύ τον χειμώνα, όπως κρυώναμε πάντα»
! Αυτή η απλουστευτική

άποψη διατυπωνόταν μάλιστα από ανθρώπους πανεπιστημιακής μόρφωσης – πάντως όχι από φυσικούς επιστήμονες.

Θα μπορούσε κανείς να αποδώσει τις απόψεις αυτές στο γεγονός, ότι οι κάτοικοι των χωρών της Βόρειας και Κεντρικής Ευρώπης δεν έχουν βιώσει ακόμη ορατά ή πολύ έντονα τις δυσάρεστες συνέπειες της κλιματικής αλλαγής, έτσι όπως τις έχουμε ζήσει στη Μεσόγειο, όπου αρκετές μέρες του καλοκαιριού μοιάζουν πια με εφιάλτη. Όπου κι αν οφείλονται πάντως, μαρτυρούν κάποιες σύγχρονες πραγματικότητες που δεν αφορούν βέβαια μόνο το κλίμα ούτε κάποιο συγκεκριμένο κομμάτι του πληθυσμού, και παρουσιάζουν, πιστεύω, ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Είναι καταρχήν αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι, ενώ βομβαρδιζόμαστε με πληροφορίες γύρω από ένα θέμα, αυτές συνήθως δεν περνούν βαθιά μέσα μας, έστω κι αν θεωρούνται επιστημονικά τεκμηριωμένες,. Δεν συνειδητοποιούμε τι πραγματικά συμβαίνει, καθώς οι πληροφορίες περνούν από μπροστά μας κάπως σαν ταινία στο σινεμά που σε λίγο θα τελειώσει κι εμείς τότε θα πάμε στο σπίτι μας ή στο μπαρ. Δυσκολευόμαστε να συναισθανθούμε αληθινά κάτι που συμβαίνει σε κάποιους άλλους, αν εμείς οι ίδιοι δεν πονάμε, δεν ξεβολευόμαστε, δεν κινδυνεύουμε άμεσα και φανερά από αυτό. Τα πράγματα δεν μας αγγίζουν σε βάθος και τελικά δεν τα πιστεύουμε. Δυσκολευόμαστε να επικοινωνήσουμε αληθινά με τους όποιους «άλλους» ή
και με την ίδια την πληροφορία, λες και είμαστε βυθισμένοι σε έναν ιδιότυπο, βαρύ λήθαργο. Ενώ λοιπόν λέμε ότι ο πλανήτης μας έγινε ένα παγκόσμιο χωριό, όπου τα μέσα επικοινωνίας είναι εξελιγμένα και οι περισσότεροι έχουμε πρόσβαση σε αυτά, ζούμε στην ουσία μέσα σε μια θορυβώδη απομόνωση, ο καθένας στον –πολύ μικρό και περιορισμένο- κόσμο του ατόμου του.

Ενδεικτική αυτής της απομόνωσης είναι και η δυσκολία που φαίνεται να έχουν οι επιστήμονες στο να μεταδώσουν στον γενικό πληθυσμό κάποια δεδομένα της επιστημονικής έρευνας. Το κοινό πολλές φορές αμφισβητεί ή και χλευάζει τα πορίσματα της επιστήμης, ακόμη και στις κοινωνίες που λένε ότι έχουν περί πολλού τον ορθολογισμό. Η έλλειψη εμπιστοσύνης του ενός ανθρώπου προς τον άλλον δεν φαίνεται τώρα πια μόνο στη σχέση μας με τους πολιτικούς, αλλά και με τους επιστήμονες. Σε άλλες πάλι περιπτώσεις αποδεχόμαστε κάποιες επιστημονικές αλήθειες, αλλά δεν τους δίνουμε μεγάλη σημασία, αφού νιώθουμε πως δεν μπορούμε ή δεν θέλουμε να τις αξιοποιήσουμε στην ζωή μας. Μας συμφέρει για παράδειγμα να θεωρούμε την κλιματική αλλαγή μύθο, προκειμένου να μην χρειαστεί να αλλάξουμε καμιά συνήθειά μας που επιβαρύνει το περιβάλλον.

Μπορεί στ’ αλήθεια να συνεχίσει να υπάρχει ζωή στον πλανήτη μας όταν ζούμε ο καθένας μας απομονωμένος και περιχαρακωμένος σε έναν πολύ στενό, περιορισμένο κόσμο; Κι αν πρέπει να συμβούν ριζικές αλλαγές για να είναι εφικτή η συνέχιση της ζωής στη Γη, πόσα και πόσο δραματικά γεγονότα πρέπει να βιώσουμε ακόμη προκειμένου να ξυπνήσουμε από τη χειμερία μας νάρκη και να αλλάξουμε πορεία;

Ελένη Φράγκου